СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIII. Ч. 237. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 12-го ГРУДНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY DECEMBER 12, 1986 No. 237. VOL. XCIII.

„Жнива смутку" є на листі найкращих книжок року

Джерзі Сиτі, Н. Дж. — У тижневому додатку „Ню Йорк Таймсу" п. н. „Бук Рів'ю" з 7-го грудня ц.р. вміщена обширна листа „найкращих книжок" року, які це видавництво поручає купити.

У відділ історії включена книжка „Жнива смутку" Роберта Конквеста з поясненням, що це „Сильна розповідь, сильно написана про брутальну сталінську колективізацію від 1929 до 1932 року" і про це, що автор називає „терор-голод 1932-33 років, який найсильніше вдарив по цій частині, яка найбільше урожайна, — по Україні."

До вістки додано, що книжку видало Видавництво Оксфорд і скільки вона коштує.

Адвокат І. Роздільський обраний головою Ради КУК в Саскачевані

Саскатун, Саскач. — Загальні збори Провінційної Ради КУК в Саскачевані обрали на чергову каденцію головою — 29-літнього адвоката Івана Роздільського.

І. Роздільський був досі головою Відділу Українського Канадського Комітету Оборони Громадських Прав і заступником голови ради в попередній каденції.

Д-р Дмитро Ціпивник, який досі був головою ради в Саскачевані, а тепер є президентом КУК, залишився заступником голови ради в Саскачевані і тим самим буде мати близький зв'язок з цією активною організацією, що охоплює біля 100,000 українців в провінції.

Пластуни-сеніори активізуються

Ню Йорк (Х.Н.). — В суботу, 6-го грудня ц.р. Осередок Праці УПС влаштував панель на тему „Пластові табори", в якому взяли участь досвідчені у своїх ділянках пластуни-сеніори: Христина Навроцька — вишколи, Ніна Самокіш — обласні вишкільні табори, Юрій Ференцевич — лещатарські, Богдан Михайлів — спортово-вишкільні табори. Модератором був Петро Содоль.

Усі доповідачі подали спосіб переведення згаданих таборів та конкретні можливості допомоги зі сторони сеніорів. В загальному молодь любить таборувати і вимагає дисципліни. Є потреба вишколених виховників, бо саме такі мають кращий підхід до молоді.

Лещатарські табори є дуже популярні, хоч коштовні. Ціни вищі не все, бо американці вже теж зацікавилися лещатарством, сказав Ю. Ференцевич. Б. Михайлів висвітлив прозірки, роботи Ігоря Струтинського, які передали історію і спосіб провадження дуже успішних спортових таборів.

П. Содоль реасумуючи підкреслив три проблеми, які торкаються таборів: табори повинні створити українське середовище, бо такого молодь під час року не має, вплив вишколених виховників на молодь і рівень пластування. Тут саме потрібна допомога пластунів-сеніорів. Добре було б, щоби поодинокі сеніори могли бути під час таборів і помогти порадами молодшим виховникам.

Не раз відбувалися табори, які мали високий рівень чим доказали, зокрема батькам, що пластові вимоги є конечні для успіху таборів. Наступні сходини ОП УПС на тему семінара Пластового Конґресу III відбудуться в суботу, 20-го грудня о год. 2-ій по полудні, тут в Пластовій домівці.

ХОР „ДУМКА" В КАТЕДРІ

Ню Йорк. — У неділю, 14-го грудня ц.р. тут у катедрі св. Патрика в Різдвяному концерті в год. 4:40 по полудні виступить мішаний хор „Думка", який проспіває ряд колядок. Це вже третій рік підряд хор „Думка" співатиме в катедрі св. Патрика.

А. МАРЧЕНКО ПОМЕР НА ХВОРОБУ СЕРЦЯ

Москва. — Дружина Анатолія Т. Марченка, одного з відомих дисидентів в Совєтському Союзі, який, як відомо, помер недавно у Чистополю на 48-му році життя, відсиджуючи там свій 10-річний засуд за „антирадянську пропаганду", довідалась від совєтських офіційних чинників, головно державних органів безпеки (КҐБ), що її чоловік помер „на хворобу серця".

Вдова Ляриса Богораз повідомила приятелів телефонічно з Христополю про смерть мужа, очевидно, вже після зустрічі з властями концтабору, охоронниками і речниками КҐБ. Її сказали, що перша атака серця наступила ще у першій половині листопада, три місяці після того, як він розпочав голодівку, протестуючи таким способом проти брутальної повідінки КҐБ і керівництва концтаборів проти політичних в'язнів. Охоронники концтабору пробували штучно годувати А. Марченка, але коли він категорично супротивлявся проти цього, таборіві „лікарі" приписали йому „вітаміни", які і були мабуть причиною серцевою атаки, якщо така взагалі була, бо совєтським справникам не вірять вже сьогодні навіть на Заході і тому багато політичних спостерігачів і кореспондентів висловили сумнів у правдивість совєтського офіційного повідомлення про причину смерти Марченка.

Якою жорстокою є комуно-московська система, кажуть спостерігачі, свідчить також факт, що місцеві власті, без порозуміння з дружиною, визначили дату похоронів А. Марченка на четвер, 11-го грудня. Л. Богораз внесла прохання, що вона хоче поховати його по християнськи і згідно з приписами Православної Церкви. Чи такий дозвіл вона отримала, покищо не відомо.

У Москві офіційний речник міністерства закордонних справ СССР Боріс Д. П'ядишев заявив кореспондентам, які настирливо домагалися вияснення, що А. Марченко помер від виливу крови в мозку. Це пояснення розходиться з повідомленням концтабірних властей, які спершу говорили про „виснаження", потім про „серцеву атаку", а вкінці взагалі відмовилися говорити про смерть Марченка і відсилали зацікавлених і родину до „вищих совєтських осіб".

А. Марченко був один з найбільш відомих дисидентів і в'язнів совєтських ҐУЛаґів, який відбув 20 років у мурах тюрем і численних концтаборах та психіятричних заведеннях совєтської імперії. Його книжка „Мої зізнання", одна з кращих характеристик совєтського підневільного життя і перебування „непокірних" в концтаборах, була свого роду сензацією. Книжка була опублікована в 1970 році американським видавництвом Е.П. Даттон і користувалася великим попитом.

Приготовили програму про українців в Бразилії

Філядельфія. — Тут заходами Окружної Управи Союзу Українок Америки відбудеться в неділю, 14-го грудня ц.р. о год. 3:30 по полудні у „Червоній залі" Українського Освітньо-Культурного Центру, імпреза, дохід з якої призначений на стипендійну акцію СУА для Бразилії.

Будуть висвітлені озвучені прозірки п.н. „Бразилія — незнана доля" історія українського поселення в Бразилії Петра Бокала і „Українці — українському студентові", в якій говоритимуть члени стипендійної акції СУА Анна Кравчук і Ксеня Гапій.

Після прозірок і пояснень учасники запрошені на солодке і каву.

В Ричмонді продемонстрували різдвяні звичаї

Ричмонд, Ва. (Г. Приймак). — 34-ий Відділ УНСоюзу, секретарем якого є інж. Лев Блонарович, в пов'язанні з Міжнародним фестивальним комітетом, приготували тут різдвяну програму та вдекорували традиційну українську ялинку.

У суботу, 6-го грудня, в приміщенні ричмондського музею науки виступив хор під керівництвом диригента Г. Монтоні і в супроводі піяністки Керол Бредлі, який виконав колядки і щедрівки в традиційному українському стилі двома мовами, по-українськи і по-англійськи. Хор проспівав „Бог ся рождає", „Небо і земля", „Добрий вечір тобі" „Тиха ніч", „На небі зірка", „Дивна новина" та „Щедрик". На закінчення хор відспівав для присутніх в музеї „Многая Літа". Слухачі нагороджували хор гучними оплесками. Крім хору виступала бандуристка Кларетта Муць, яка виконала на бандурі українські й американські традиційні хорали та колядки. Чудово була вдекорована в українському стилі ялинка та показані традиційні українські різдвяні обряди.

ТРАДИЦІЙНИЙ БАЛЬ В ЧИКАҐО

Чикаґо. — Українське Лікарське Товариство Північної Америки, Відділ в Іллиной, Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Америки і Канади і Товариство Українських Інженерів Америки, Відділи в Чикаґо, влаштовують традиційний баль з бенкетом з презентацією дебютанток, який відбудеться в суботу, 31 го січня 1987 року о год. 6:30 веч., в залі готелю Гілтон Таверс, при 720 С. Мишиґен авеню. Прибуток призначений на добродійні цілі.

Український науковець дістав високе відзначення фірми Ай-Бі-Ем

Йорктавн Гайтс, Н.Й. — Науковець, винахідник та довголітній провідник Пласту Любомир Романків отримав звання „феллов" у фірмі Ай-Бі-Ем. Це найбільш престижевий титул, який згадана фірма надає своїм провідним науковцям щоб тим відзначити їхні пробоєві винаходи та високі наукові досягнення. Від 1963 року по сьогодні цей титул надано тільки 97 науковцям. З них 55 на сьогодні є активними науковцями фірми Ай-Бі-Ем.

Д-р Л. Романків

Д-р Л. Романків є головою відділу електрохемії та електричних мікроструктур тут в Дослідному центрі ім. Т. Ватсона фірми Ай-Бі-Ем. Він відповідає за плянування і дослідчі праці в ділянці застосування електрохемії та хемічної інженерії в процесах будування електронічних мікроструктур. Він одержав цей високопрестижевий титул за його винаходи і дослідчі пробоєві праці в ділянках електрохемії, літографії, металюргії, магнетизму та за винаходи, які стали підставою машин Ай-Бі-Ем типу 3370, 3380 і 3480 для магнітного записування інформацій на дисках і магнітних стрічках. Ці машини на сьогодні являються найшвидшими, із найбільшою поємністю запису на квадратний сантиметер. Магнітні головки та процеси опрацьовані групою під проводом д-ра Романкова вживаються не лише фірмою Ай-Бі-Ем але, з малими змінами, майже усіми фірмами в Америці, Европі і Японії, які будують машини того типу.

Д-р Л. Романків працює в дослідчій лябораторії Ай-Бі-Ем від 1962 року і вже раніше одержав ряд високих відзначень фірми Ай-Бі-Ем за його винаходи. Він впродовж ряду років був у проводі одного з відділів в Електрохемічному товаристві Америки, а останньо був головою того відділу і рівночасно членом Ради директорів Електрохемічного товариства, яке нараховує понад 3,500 членів.

В 1984 році д-р Романків і д-р Ван Ґутфелд одержали від Електрохемічного товариства відзначення за їхні винаходи і пробоєві праці в ділянці застосування лейзора для високого прискорення електрохемічних реакцій.

Д-р Романків до 1984 року був головою Головної Пластової Булави, як рівнож головою Комісії Українських Молодечих Організацій при СКВУ. Він є членом пластового куреня „Сіроманці" і членом 174-го Відділу УНСоюзу.

Як „феллов" д-р Романків має можливість вибрати собі ділянку, яка його цікавить, та впродовж п'ятьох років розпрацьовувати її, не підлягаючи звичайним організаційним вимогам компарції. Д-р Романків є автором або співавтором понад 80 опублікованих праць і 32 патентів. Він є добре відомий в міжнародному науковому світі в ділянці застосовання електрохемії і магнетизму в компютерах.

У зв'язку із наданням титулу „феллов" у вересні ц.р. д-р Романків, на запрошення телевізійної сітки Вестінґгавз, виступав на телевізійній програмі „Розмова з

(Закінчення на стор. 3)

ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯД ПІШОВ НА УСТУПКИ СТУДЕНТАМ

Париж. — Після кількаденних студентських демонстрацій, які були найповажнішими від 20 років, прем'єр-міністер Жак Шірак подав до відома, що він відтягне проєкт зміни університетської системи, яка була причиною таких сильних протестів цілого студентства у Франції, що допровадила до десятків поранених і одного вбитого у вуличних сутичках з поліцією.

Рішення Ж. Шірака відкликати своє попереднє рішення уважається великою перемогою студентів, а рівночасно першою великою політичною поразкою, прем'єр-міністра, який на початку своєї каденції заповів великі зміни у напрямі консервативному і проти лівих елементів.

День після проголошення відкликання змін університетської системи Ж. Шірак відклав також інші проєктовані закони, як справу контролі іміґрантів і їхнього громадянства, леґалізацію приватних тюрем і оборонний плян на п'ять років. Він відклав сесію парляменту, яка мала відбутися в січні 1987 року саме для схвалення всіх тих проєктів. Повідомлення про це прийшло день після того, як перервано суд над трьома членами терористичної організації, тому, що п'ять із суддів зрезиґнувало зі страху перед погрозами смерти, які вони дістали. У зв'язку з цим міністер справедливости заявив, що він буде просити парлямент продовжити закон, яким можна судити терористів без лави суддів.

Усі ці останні події у Франції, які показали, що Ж. Шірак не має такої політичної сили, як того можна було сподіватися, викликали також спадок ціни франка на міжнародному ринку. В інтерв'ю президент Франсуа Міттеран сказав, що уряд Ж. Шірака зробив добре, відкликавши свої зарядження, але це сталося „надто пізно".

Польща відмовилась видати візу для сен. Е. Кеннеді

Варшава, Польща. — Польський комуністичний уряд в Польщі відмовився видати візу для сенатора Едварда Кеннеді, який хотів приїхати до Польської Народної Республіки в різдвяному сезоні і при тій нагоді вручити нагороду прав людини імені його брата Роберта трьом польським дисидентам, колишнім провідним членам забороненої урядом робітничої профспілки „Солідарність".

Повідомлення в цій справі тобто у справі відмови видати сен. Е. Кеннеді і вісьмом членам його родини візи для приїзду в Польщу, офіційно проголосив речник уряду Єжи Урбан. Провідний демократ з Массачусетс особливо хотів зустрінутись з двома дисидентами, Збіґнєвом Буяком і Адамом Міхніком. Він також плянував відбути подорож до Ґданьська на розмову з лідером підпільної „Солідарности" Лєхом Валенсою.

Церемонія вручення нагороди ім. Р. Кеннеді мала відбутися в приватному помешканні Міхніка, сполучена з прийняттям, яке підготовляла американська амбасада для сен. Е. Кеннеді, його родини і запрошених гостей. Офіційні речники компарії і уряду порадили, щоб передача нагороди відбулася без розголосу і мала радше характер приватної афери.

Є. Урбан, щоб рятувати престиж компартії і уряду, заявив кореспондентам, що сен. Е. Кеннеді є радо бачений в Польщі, але не у заплянованому ним характері підсилення антаґонізму між урядом і забороненою профспілкою. Крім того різдвяний сезон, мовляв, не надається для таких візит, і він є дуже переси-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

БОЛГАРІЮ, ЗОКРЕМА ЇЇ північну частину, навістив другий землетрус, повідомило у вівторок, 9-го грудня офіційне болгарське агентство БТА. Другий землетрус мав менш-більш таку саму силу, як перший, тобто 5,5 за скалею Ріхтера. Як і у першому випадку, висліди землетрусу будуть правдоподібно подані кілька днів пізніше. Від першого землетрусу загинуло три особи, 60 були поранені, а 3,000 осіб залишились без даху над головою.

ЕЛІ ВІЗЕЛЬ, ЖИДІВСЬКИЙ письменник, який пережив пекло гітлерівського концтабору в Авшвіці, а в 1986 році отримав мирову нагороду Нобеля, прибув до Осльо, щоб прийняти цю нагороду і заапелював до офіційних речників Совєтського Союзу, щоб вони дозволили виїхати на Захід відомому дисидентові і вченому академікові Андреєві Сахарову, або, якщо він собі цього не бажає, дозволити йому жити в Москві, а не в забороненому для відвідувачів місті Ґорькому, в екзилі, під пильним наглядом агентів КҐБ.

В ОСТАННІХ МІСЯЦЯХ чимало японських торгівців мистецькими речами перебувають у З'єднаних Стейтах Америки і за відносно високу ціну скуповують усі вартісні мистецькі речі, зокрема оригінальні твори відомих малярів. Американські торгівці мистецтвом і авкціонери кажуть, що японці нав'язали зв'язок з багатьма місцевими підприємствами і ведуть також переговори з мистецькими галеріями про закуп більшої кількости мистецьких товарів. Крім того японці і деякі мультібільйонери з арабських країн викуповують в ЗСА кращі посілості в багатьох стейтах Америки, зокрема в Каліфорнії, Фльориді, Арізоні, але також на східньому побережжі, стейтах Ню Йорк, Ню Джерзі і Коннектикат.

ВИСОКИЙ РЕЧНИК Організації Об'єднаних Націй заявив у вівторок, 9-го грудня ц.р. кореспондентам, що делеґації Пакістану, Афганістану і Совєтського Союзу закінчили успішно переговори у справі відтягнення совєтських окупаційних військ з Афганістану і встановлення там леґітимної влади, яка на протязі певного часу діятиме під наглядом ОН. Існує тільки одна поважна перешкода, а саме, Совєтський Союз хоче залишити за собою рішення часу для відтягнення всього війська. Совєтський представник заявив під час переговорів, що повне відтягнення війська не служитиме справі миру в Афганістані, а може навіть навпаки, щойно тоді розпічнеться справжня громадянська війна. Москва також домагається цілковитого припинення допомоги для антикомуністичних повстанців-мугаджедінів з Пакістану, маючи приховану мету повного винищення мугаджедінів. Представник ОН відмовився від пояснення договору і взагалі не хотів навіть назвати свого прізвища.

ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ ПРАВ ЛЮДИНИ

Президент Реґен передає перо Ю. Орлову, яким він щойно підписав проклямацію Дня Прав Людини. Зліва: Р. Шифтер, А. Вальядарес, шеф публічних зв'язків в Білому Домі М. Мейсінґ і предтавник ЗСА в Комісії прав людини ООН Р. Валлак.

Вашінґтон. — В середу, 10-го грудня, в 38-му річницю підписання Всесвітньої хартії прав людини, в З'єднаних Стейтах Америки відзначався Міжнародний день прав людини.

З цієї нагоди в Білому Домі відбулося прийняття, на якому виступили президент Роналд Реґен, відомий правозахисник Юрій Орлов, кубинець Армандо Вальядарес, який присидів у кастрівських тюрмах 22 роки, а також заступник державного секретаря ЗСА в справах прав людини Ричард Шифтер.

На прийнятті були присутні десятки правозахисників з різних країн, в тому числі зі Совєтського Союзу — Надія Світлична, Анатолій Шаранський, Томас Венцльова, Людміла Алексєєва, Ейтан Фінкельштейн.

Виступаючи на прийнятті, президент Р. Реґен звернувся до присутніх на залі Ю. Орлова і А. Щаранського і заявив: „Смерть Анатолія Марченка і багатьох інших не буде даремною, я можу вам це обіцяти! З'єднані Стейти мають намір добиватися того, щоб Совєтський Союз виконував підписані ним Гельсінкські уголи в ділянці прав людини".

Президент сказав, що в СССР і далі „продовжуються систематичні порушення прав людини". „Ми і далі будемо робити, все, що в наших силах, — продовжував Р. Реґен, — щоб добитися змін, і використовуємо наш моральний і дипломатичний вплив на захист тих відважних людей, які відкрито виступають перебуваючи там".

В. Кейсі зізнавав перед комісією Палати Репрезентантів

Вашінґтон. — Виступаючи перед Комісією міжнародних справ Палати Репрезентантів, директор Сі-Ай-Ей Вілліям Кейсі під присягою заявив, що нічого не знав про пересилання грошей, одержаних від продажу американської зброї Іранові, на конто нікараґуанських партизанів.

Член комісії, конгресмен-демократ Ґас Ятрон повідомив репортерів, що В. Кейсі, за його словами, вперше дізнався про все від секретаря Департаменту справедливости Едвина Міза. Г. Ятрон сказав також, що Кейсі не хотів скористати з п'ятої поправки до Конституції, яка дозволяла йому відмовитися відповідати на запитання, але в деяких випадках він говорив, що покищо не готовий дати відповідь.

Державний секретар ЗСА Джордж Шулц на покладі літака в дорозі з Лондону до Брюсселя сказав репортерам, що теперішня ситуація у Вашінґтоні не має нічого спільного з так званим вотерґейтським скандалом, який привів до резиґнації президента Ричарда Ніксона. „Якщо Ніксон і його оточення намагалися приховати факти, то президент Реґен робить все, що в його силах, щоб встановити істину. Президент, я і всі ми ні на хвилину не випускаємо з уваги багато важливих справ міжнародної політики", — сказав Дж. Шулц. Останнє зауваження державного секретаря повинно було, очевидно, розсіяти підозри союзників ЗСА щодо зниження політичної активности вашінґтонської Адміністрації у зв'язку з іранським скандалом.

Виступаючи в Білому Домі перед 50 новообраними членами Конґресу, президент Роналд Реґен заявив, що нічого не знав про секретні операції і висловив впевненість, що теперішня політична криза буде переборена.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА Джордж Шулц прибув до Лондону, де зустрівся з міністрами закордонних справ Західньої Німеччини, Великобританії і Франції. У Західній Европі Дж. Шулц пробуде три дні. Крім Лондону, він буде провадити переговори з союзниками ЗСА у Брюсселі. Кожний рік за традицією у Брюсселі відбуваються зустрічі між представниками Західньої Німеччини і трьох західніх держав, які окуповують Західній Берлін. На цей раз зустріч відбулася не в Брюсселі, а в Лондоні. Як сказав Шулц в розмові з репортерами, союзники ЗСА стурбовані тим, що іранський скандал і пересилання одержаних від Теграну грошей на рахунок нікараґуанських повстанців може привести до „паралічу" зовнішньої політики З'єднаних Стейтів. Шулц заперечив, що ця криза різко ослабила становище ЗСА, і зауважив, що якщо Совєтський Союз має надію скористати з цього, то совєтським керівникам слід „викинути такі пляни з голови". Серед справ, які обговорювалися в Лондоні, є проблема боротьби з тероризмом.

ВИСТУПАЮЧИ НА КРАЙОВІЙ конференції губернаторів-республіканців у Парсиппані, Н. Дж., колишній президент Ричард Ніксон заявив, що пора припинити роздування іранського скандалу і дати змогу президентові Р. Реґенові „здійснювати його зовнішньополітичний курс". Р. Ніксон не зустрічався з репортерами, однак про те, що він говорив за закритими дверима конференції губернаторів, стало відомо від тих, хто там був присутнім. Стало відомо, що під час виступу Ніксон віддав належне президентові Р. Реґенові, який, як сказав Ніксон, веде себе в умовах кризи значно ліпше, ніж він вів себе в дні Вотерґейту. На думку Ніксона, порівнювати Вотерґейт з нинішніми подіями ні в якому разі не можна, бо тоді мова йшла виключно про „домашні справи" а нинішні події зв'язані з зовнішньополітичними проблемами.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel. (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відлига в СССР і нові арешти

Недавно була на цьому місці стаття про такі останні числа совєтського журналу ,,Оґоньок", які дивували своїм відважним змістом, що його дивним дивом пропустила цензура (див. ,,Свобода" з 9-го грудня, ,,Дивна зміна"). Але в міжчасі дійшли на Захід дальші вісті про ,,культурну революцію", яку ніби переводить Міхаїл Ґорбачов. ,,ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з дати 16-го грудня ц.р. присвятив цій справі цілу обширну статтю п.з. ,,Московська культурна революція", з наведенням цілої низки цікавих фактів та водночас із власною аналізою і невеселим висновком.

Ця ,,культурна революція" проявляється у різних ділянках життя і в різних царинах культури. На полицях книгарень появилися книжки, які донедавна були суворо заборонені, між іншими ,,Доктор Живаґо" Бориса Пастернака: Пастернак дістав був за той свій роман нагороду Нобеля, якої не міг прийняти, бо совєтська влада не дала йому дозволу на виїзд, книжку сконфіскувала і автора зацькувала. У Москві відкрито танцювальну залю для ,,рок ролса", який був донедавна заборонений, бо його характеризовано, як вияв капіталістичної декаденції. Відкликано заборону висвітлювати 17 фільмів. Реабілітовано в пресі наведенням їхніх життєписів переслідуваних поетів Осіпа Мендельсона, який помер в ҐУЛаґу і Ніколая Ґумільова та Маріну Цвєтаєву, яка покінчила самогубством, коли розстріляли її чоловіка та заслали в ҐУЛаґ її дочку. Допущено до продажу твори Владіміра Набокова, політичного еміґранта, який був ,,ворогом народу". У журналі ,,Юность" появилася стаття про переслідування жидів під час Другої світової війни, про що дотепер не вільно було писати. Щобільше, в офіційних ,,Ізвєстях" появилася стаття з одвертим закликом до повороту до ери Хрущова, який, як відомо, ,,розвінчав" Сталіна і за якого настала була відлига, що її підсовєтські громадяни характеризували коротко: ,,легше жити". Названий американський журнал наводить багато подібних фактів, які вказували би на справжню ,,культурну революцію" в СССР і поворот до ери Хрущова, коли було ,,легше жити".

Але водночас читаємо у тому журналі про дальше переслідування ,,неконформістів" і ,,ворогів народу". Конкретно, звільнено з заслання на примусові роботи українську поетесу Ірину Ратушинську, яку засудили були на сім років ,,за протисовєтську пропаганду й агітацію", але не дозволяють їй виїхати за кордон на лікування важких недуг, що їх набралась під час свого перебування в ҐУЛаґу. У совєтських в'язницях, ,,психушках" і таборах примусової праці, які є справжніми катівнями, що їх описав Солженіцин, перебуває все ще коло 100 письменників, що їх прізвища записані в централі ПЕН-клюбу в Західній Европі. Вже за правління Міхаїла Ґорбачова арештували п'ятьох письменників, а звільнили тільки одного. Автори цієї статті в ,,ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт", які надіслали матеріяли з Москви , переконані, що Ґорбачов тільки тому пішов на деякі поступки в ділянці культури — літератури, музики і танку, що йому потрібна підтримка підсовєтської інтелектуальної верстви в його заходах перевести господарські реформи. Але вся та ,,культурна революція" викликає однаково в самому СССР, як на Заході глибокий сумнів. Так, як після Хрущова завернено за Брежнєва назад до метод за ери Сталіна і промовчувано Хрущова, так само тепер та ніби відлига може бути тільки короткотривалим епізодом. У Політбюрі засідають також заприсяжені марксисти-сталіністи, а насправжнім володарем у СССР не є навіть Політбюро і Ґорбачов, а тайна поліція, КҐБ, яка не виречеться своєї провідної ролі і своїх метод терору. Названий американський журнал закінчує свою обширну статтю висловом одного підсовєтського мистця, який допускає, що в СССР можуть прийти зміни на краще — за один або два мільйони літ. Славити Бога — совєтська імперія так довго не існуватиме.

Володимир Я-ів

ПОЛІТИЧНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ В ПОЛЬЩІ

I.

Здавалося б, що після знесення вийняткового стану в Польщі, як також після проголошення амнестії для провідників ,,Солідарности" наступить покращання стосунків між урядом Польської Народної Республіки а представниками ради ,,Солідарности", яка, на думку Леха Валенси, хоче допомогти Польщі вийти з цього загрозливого для країни економічного положення. Однак, коли глибше вглянути в ті проблеми, які заіснували в теперішній Польщі, то треба сказати, що майже на кожних відтинках — суспільно-громадському, господарському і політичному житті — є великі розбіжності, які не буде легко розв'язати теперішньому урядові.

Коли проаналізуємо доповідь голови уряду й секретаря Польської об'єднаної робітничої партії ,,ПОРП" Войцєха Ярузельського, виголошену 30-го червня ц.р. на Х з'їзді ПОРП, то можна буде ствердити на підставі даних що їх подав В. Ярузельський, що стосунки між урядом а радою ,,Солідарности" і робітництвом, не покращають, а можуть погіршитися. На потвердження цього факту може послужити заява представника уряду Є. Урбана, який на пресовій конференції 30-го вересня ц.р., на запит закордонного кореспондента чи такі організації як ,,Мир і Свобода", ,,Солідарність" й інші організації — це організації леґальні чи ні, — відповів, що діяльність таких організацій підлягає карним законам. Войцєх Ярузельський у своїй доповіді ,,Завдання Партії у соціялістичному розвитку" подав деякі зміни в статуті ПОРП-у, намітив завдання партії на час періоду 1986-1900 років, як також подав перспективи соціяльно-економічного розвитку Польської Народної Республіки. Доповідач сказав також, що п'ятьрічний період між IX-X з'їздом ПОРП-у був періодом напруження. Країна переживала велику кризу, що загрожувала безпеці, і додав, що ми нічого не будемо замовчувати, що було в недалекому минулому". В. Ярузельський уважає, що господарська і політична криза була наслідком похибок стратегії минулого десятиліття, яку хотіли використати вороги, щоб руками польського народу підірвати баланс сил в Европі. Він стверджує, що положення на відтинку господарсько-політичному було драматично трудне, однак партія не втратила віри в розсудливість робітничої кляси в її відповідальності перед народом.

Войцєх Ярузельський оправдує рішення у справі проголошення воєнного стану в грудні 1981 року і каже, що партія дала суспільству час, щоб воно зрозуміло суть антисоціялістичних концепцій і відкинуло неґативні ворожі дії, які йшли в некористь Польської Народної Республіки. На жаль, — каже доповідач, — що суспільство не прийняло порад у тій справі, і тому партія і уряд рішили взятись до надзвичайних засобів, щоб ,,забезпечити державу від розкладу, економіку країни від руїни, а суспільство від братовбивства".

Доповідач сказав, що велике історичне значення мають рішення ХХУІІ з'їзду комуністичної партії СССР, які відносяться до трьох першого значення завдань — до соціялістичного прогресу, до науково-технічної революції в мирі, і до притягнення широких мас суспільства до активности. При тому він пригадав своїм землякам, що перед Польщею стоїть велике завдання до виконання, яке вже виконали, на його думку, інші соціялістичні країни, а це змодернізування господарки, яка б принесла збільшення національного доходу, який є необхідний в житті країни. Прелеґент ствердив також, що оцінки партії, які відносилися до ,,Солідарности" були правильні. На його думку, так як було передбачено партією — реакційний напрям, який взяв верх у проводі ,,Солідарности" втратив підтримку в масах народу.

В. Ярузельський, як виконавець наказів Москви, пропагує кремлівські кличі, твердячи, що роля партії у керівництві — це основа основ суспільного устрою, а ,,партія є наслідницею кращих традицій робітничого руху, яка вписалась в історію польського народу як борець за національну і соціяльну свободу". Перший секретар ПОРП каже, що його партія є масовою, та що вона нараховує 2,126,000 членів. Вона переводить у життя демократичний централізм, який на його думку запевнить мир у житті громадян ПНР.

Закінчення буде.

Юрій Р. Рибак

ПОТРІБНА СЕКРЕТАРКА

Поминаючи факт, що нині у структурі підприємства заходять зміни бо щораз більше жінок виявляє своє управління і поминаючи факт, що рівноправність відкриває поле до попису чоловікам стати ,,секретарками", комбінація чоловік-жінка чи пак жінка-чоловік у проводі дають найкращі висліди. Не маємо статистики, яка подавала б скільки чоловіків є секретарями, одначе можливе, що з часом жінки втратять свою монополію цієї ділянки. Нині коли мова про секретарку, то практично розуміється під тим лише ,,гарну стать". І хоча Бюро статистики праці заповідає, що у кількох наступних роках запотребування у ЗСА на нові секретарки осягне півмільйона річно, то це не заспокоїть існуючого браку.

Рішитись на секретарку — це не така собі проста річ, головно для керманичів. Нині бюро вже насичене різними електронічними приладами і секретарка зайнята більше іншими справами як лише стенографічними записами, машинописанням і складанням документів чи відбиранням телефонів для ,,боса"... Технологія наших днів прямо вимагає кваліфікації адміністраційної секретарки. Тому і не дивно, що секретарка стає дорадником, а в неприсутності управителя мусить часто полагоджувати справи рутинного характеру. Силою обставин дійова секретарка виявляє незалежність, практику у вирішуванні справ і здібність співпраці з іншими, без непотрібного створювання почуття заздрости.

Усе гаразд. Але чим більші вимоги, тим і більша потреба кваліфікації. У буденному житті чуємо, що хтось є секретаркою, одначе праця кожної секретарки не є та сама і є великі різниці у відповідальності та винагороді. Коли ж тут говоримо про секретарку, то маємо на увазі ту, яка осягнула висоту своєї професії і за якою постійно шукають високі щаблі управління.

Нелегко нині знайти добру і віддану секретарку і різні дорадники різно радять. У загальному секретарка повинна мати освіту вище середньої школи; цікавитись продовженням своєї професії; бути членом професійної організації; потрапити працювати у напруженні, не втрачаючи голови; мати здібності говорити в імені управителя і його репрезентувати; посідати такт і вироблене відчуття та зрозуміння у встановленні і зміні пріоритету справ. І тут може одна із проблем у багатьох підприємствах це те, що секретарка відчуває обмеження у винагороді, у розвиненні кар'єри та в авторитеті самої позиції.

Коло 4,000 секретарок появляються річно на американському ринку праці з офіційними посвідками CPS (Certified Profesional Secretary), в яких є ствердження, що вони відбули іспити комерційного права, економії, управління, книговодства, бюрової технології тощо. І хоча затверджених секретарок є лише 22,000 на всіх 4 мільйони у ЗСА управління підприємств відноситься до їхньої посвідки з повною пошаною і повагою. Деякі фірми навіть оплачують школи для осягнення посвідки, це бо у загальному поширює знання а до того заробітна платня може збільшитись на яких 1,500 дол. річно!

Коли ж, скажімо, довірена секретарка, що працювала роками нагло постановила б залишити працю, це, звичайно, створює проблему. Керманич уже звик до неї і вона знала його сильні і слабі сторони і спосіб урядування. Але дістати нову секретарку — нетяжко. Вистачить зв'язатись з бюром посередництва чи оголосити в пресі. Але часто можна, — як то кажуть, — купити кота у мішку". Тому радять добре перевірити кого анґажується. Потрібно точно перейти всі рекомендації, запитати попереднього працедавця чи прийняв би секретарку назад. Коли відповідь — неясна, то краще шукати за кимсь іншим. Тому й вказівка секретарці, що шукає за працею не ,,палити мостів" за собою. Буває, що нова секретарка робить пре красне перше враження, однак коли прийде до праці виявляється, що вона свої приватні і родинні справи змішує з підприємством, або що склонна до налогів або не має ніякого дару співпрацювати з працівниками і посторонніми людьми, що таке важливе для втримання привітної атмосфери у підприємстві.

Нині перевірювання кандидатів на працю багато залежить від даної фірми. Деякі мають уже випрацьовану процедуру, або персональний відділ, вважається формальністю, коли вирішними є керманичі поодиноких відділів фірми.

У зв'язку з перевірюванням кандидатів на працю хтось розповів таке: Президент однієї фірми вважав, що у виборі своєї секретарки найкраще вирішить ,,науковий підхід". Тому він заанґажував психолога, який після точного перевірення кваліфікацій кандидаток остаточно вибрав три фіналістки для вирішального іспиту у присутності президента.

Спершу психолог вказав на карафку з водою, а відтак спитав, що кожна кандидатка про це думає.

— Карафка є дополовини порожна, — заявила перша.

— Ні! заперечила друга. Вона є дополовини повна.

— А мені здається — повільно пояснювала третя — Чи карафка є дополовини порожна чи повна — це річ суто суб'єктивного погляду.

Психолог подякував за відповіді, а залишившись сам із президентом пояснив:

— Отже перша кандидатка виявила песимістичне наставлення, друга-оптимістичне, а третя компромісове... Моє питання до вас котру з них трьох вибираєте на свою секретарку?

— Бльондинку зі синіми очима — відповів президент.

З України про Україну

НА ЧЕСТЬ П. БАЖАНСЬКОГО

Серед діячів музичної культури Західньої України кінця XIX — початку XX століть значне місце належить композиторові, музикознавцеві і фолкльористові Порфирієві Бажанському. На сцені мандрівного Галицького театру з успіхом йшли опери П. Бажанського ,,Довбуш", ,,Олеся", ,,Марійка — татарська бранка" та інші. Плідною була праця П. Бажанського як фолкльориста, невтомного збирача і дослідника народної творчости. Йому належить сім томів записів народної музики різних жанрів із багатьох районів Галичини та Буковини. Невтомний музикознавець підготував також кілька музично-теоретичних праць. Разом із композитором А. Вахняниним П. Бажанський зредаґував і видав 1885 року збірку хорів М. Лисенка під назвою ,,Кобзар". Це було перше видання творів видатного композитора в Галичині. У селі Белелуї Снятинського району Івано-Франківської області, де народився композитор, на його честь встановлено пропам'ятну плиту з написом: ,,У селі Белелуї 22 лютого 1836 року народився український композитор, музикознавець фолкльорист, автор опер ,,Довбуш", ,,Олеся", ,,Марійка — татарська бранка" та інших музичних творів Порфирій Іванович Бажанський".

НАЙДАВНІШІ ШКОЛИ

До наших часів дійшло небагато відомостей про українські школи XVI століття. До найраніших, зафіксованих документально, належать школи у Львові (1546 рік), Красноставі Холмському (1550), Сяноку (1551). Тепер вдалося знайти документальну згадку 1548 року про школу в Перемишлі. Вона стосується Гарасима, ,,ректора руської (тобто української) школи". Це свідчення тим більш важливе, що стосується воно міста, котре було одним з активних центрів культурного життя українських земель XVI століття.

СВЯТО ПОЕЗІЇ

Уже стало традицією щороку проводити поетичне свято ,,Голосіївська осінь". Цього дня до літературно-меморіяльного музею Максима Рильського прийшли поети, вчителі, студенти, учні, щоб вшанувати українського поета, перекладача, громадського діяча. Літературне свято вів Володимир Бровченко. Схвильовано прозвучали вірші Наталі Кащук, присвячені М. Рильському. На святі виступили відомі київські літератори. Свята поезії відбулися також у Київському інституті культури ім. О. Корнійчука, в Інституті мистецтвознавства, фолкльору та етнографії ім. М. Рильського Академії Наук України, в бібліотеці ім. М. Рильського.

ГРУШІ НА... ГОРОБИНІ

Цієї осені в передгірському селі Берегомет Вижницького району Чернівецької области не один перехожий здивовано зупинявся біля воріт садиби Петра Перепелиці. І дивуватися було справді з чого: на гілках горобини поруч з вогнисто червоними китицями виблискували жовтобокі соковиті... груші. У саді пенсіонера росте багато інших дерев, які щедро плодоносять: яблуні, вишні, горіхи. Має він і невеликий розсадник саджанців плодових культур, а також чимало кущів червоної і чорної смородини, різних сортів винограду. І що цікаво, примхливий клімат передгір'я не став на заваді пошукам завзятого садівника, хоч щеплення тут даються нелегко. П. Перепелиця вже давно розміняв восьмий десяток літ. Але щеплень робить багато. Він мріє одержати урожай вишні на горісі, побачити, як розквітла на кущі глоду троянда.

,,ТЕРНОВЕ ПОЛЕ"

У Старому Замку, який датується XУІ століттям і є ровесником Тернополя, розпочалося будівництво нового кафе. Вже в проєкті воно дістало назву ,,Тернове поле". Вважають, що саме від цих слів і походить назва Тернопіль. Архітектори, художники й декоратори стилізують інтер'єр нового кафе під сиву давнину. Відвідувачі матимуть змогу покуштувати тут страви української національної кухні. ,,Тернове поле" буде гарним подарунком містові до його 450-річчя, яке незабаром буде відзначатися.

КАЗКА ДЛЯ ДІТЕЙ

У Черкасах відкрито казкове містечко для дітей. Кожного, хто потрапляє сюди, чекає багато захоплюючих розваг. Це — шлях через башту давньоруської фортеці, зустрічі з богатирями, з веселим Буратіном і черепахою Тортільою. Є у казковому містечку амфітеатр, центральний майдан, басейн, заля ігрових автоматів, дитяче кафе.

ВІД ЗЕМЛЕТРУСУ В Болгарії загинули, як кажуть болгарські офіційні речники, одна особа, 60 було поранених, а 3,000 осіб залишились без даху над головою. Землетрус розпочався в місцевості Стражніца, понад 130 миль від столиці Болгарії Софії, в неділю, 7-го грудня. Представник уряду заявив, що потребуючі отримали допомогу, а бездомні були переміщені до інших помешкань.

ДВА 19-РІЧНІ СОВЄТСЬКІ вояки, прізвища яких покищо не подали до загального відома, перейшли кордон до Західньої Німеччини і там попросили про політичний азиль. Втікачі, правдоподібно естонської національности, бо вони виявили бажання включитись у працю естонської громади в ЗСА. Східньонімецькі прикордонники не стріляли до совєтських воякві під час переходу, які були перебрані в цивільні одяги і не були озброєні, — заявили західньонімецькі прикордонники в Ганновері.

ШІСТЬ ОСІБ ЗАГИНУЛО і 15 були поранені поліцією в Індії у понеділок, 8-го грудня, під час зудару демонстрантів, переважно гіндусів, з поліцією і військовими частинами. Гіндуси продовжують протестувати проти сікхів і статті у їхньому журналі, яку вони вважають образливою для усіх мусулманів. Демонстрації відбуваються в кількох більших містах Індії і досі там загинуло 17 осіб, а понад 100 були поранені. Центральний уряд в Ню Делі видав зарядження для війська і поліції в жадному разі не допустити до пімсти гіндусів над сікхами, і навпаки, за всяку ціну тримати під стислою контролею небезпечних ворохобників.

Андрій Бук

СВЯТАНДРІЇВСЬКІ ЗВИЧАЇ

I.

Український народ перебрав у спадщині від своїх предків за сивої давнини багато гарних традицій, обрядів, переказів-леґенд, звичаїв і обичаїв пов'язаних із родинним життям. Одним з них найбільше розповсюдженим був звичай відзначувати день святого Андрія. Андрій, слово грецького походження (андрейос — значить відважний, хоробрий, завзятий). Воно дуже поширене в нашому народі ще до народження Христа і вживане в церковному, священичому, монашому житті, як і серед світських людей. Один з 12-ти апостолів мав ім'я Андрій і власне з переказу про святого апостола Андрія бере початок святкування св. Андрія. Леґенда каже, що ,,Св. апостол Андрій Первозванний перебуваючи в Україні на горбах, де сьогодні наша чудова столиця Київ, поблагословив їх і предсказав, що на них повстане великий город-місто, засяє ласка Божа і Бог збудує багато церков" — стала дійсністю.

Так, як св. Апостол Андрій предсказав майбутнє столиці Києва, так певно і наша молодь пішла його слідами і на день св. Андрія (13-го грудня) відгадує своє майбутнє. Ім'я Андрій прибрав покійний наш великий Митрополит Андрій Шептицький, велетень духа, великий опікун молоді, який протягом 44-ох років на Святоюрській горі трудився і страждав за нашу Церкву і нарід та залишив багато Богоугодних діл. Поверх 26 років працює Беатифікаційна комісія, щоби визнали його святим, видано вже шість томів книжок про його величні діла — досі без успіху, мовляв, замало чудес. Свято Андрія належить до зимового циклу свят і є предтечею свята святого Миколая. На рідних землях молодь уже на св. апостола Пилипа (зачинається піст перед Різдвом Христовим) договорювалась, у якій це хаті будуть справляти ,,вечорниці" Вечір перед Андрієм. Обходила його молодь рік-у-рік, бо вірила, що св. Андрій є опікуном молоді (головно дівчат) та покровителем подружжя. Андріївські вечорниці були переплітані всякими ворожбами ще з поганських часів, а відтак печенням балабух, кусанням паляниці, співанням набожних пісень-коляд, побажанням і просьбами до св. Андрія, які народ передавав щороку з роду-в-рід по цілій Україні. Ворожінь на Андріївські вечорниці в різних місцевостях було безліч.

Дівчата ввечорі, перед заходом сонця, сходилися до вибраної хати, взявши зі собою, що було потрібне до вечері, та кухоль рушник з нитками до вишивання, щоб показати хлопцям буцім то вони дуже працьовиті, бо ні прясти ні вишивати не було часу. Як вже зібралися дівчата, тоді приходили хлопці (і то лише за запрошеннями), приготовивши раніше надворі дівчатам багато різних несподіванок-пакостей (закладали рогатки, вішали коновки з водою, переносили кладки на ріці, чи мазали болотом коли в плоті). Обов'язково між хлопцями був один Андрій. При вході до хати, ще на порозі здіймали шапки і вклонившися поздоровляли з добрим вечором і зі св. Андрієм, складали дівчатам побажання та приносили зі собою всякі ласощі: горіхи, яблука, гарбузове насіння і цукерки. Відтак дівчата варили і пекли балабухи (все напісно). Старші тим часом оповідали казки, а старенькі бабуні розказували про страхи, всякі біди, не раз такі страшні, що дівчата аж плакали. Як уже все було готове зачинали ворожби і викликували майбутню долю.

Звичайно, вечорниці зачинали пісенею до св. Андрія: ,,Святий Апостоле Андрію, кладем на Тебе всю надію, що Ти в біді поможеш нам, як рівнож дочкам і синам" та зачинали ворожбу з чіпцем і гребенем: клали на лавку дві миски дном вгору: під одну клали чіпець, під другу гребінець. Дівчина вірила, як покаже чіпець — скоро вийде заміж, а як гребінець — довго буде чесати косу дівкою. При ворожбі з перстенями дівчата здіймали свої перстені, давали господині дому і виходили з хати. Господиня, повісивши перстені під образи кликала дівчат зі зав'язаними очима, щоб вгадали на котрому кілку її перстень. Як вгадала — скоро вийде заміж, як ні — буде ще дівкою ходити. Інша ворожба: господиня випрошувала дівчат з хати, ставила на стіл; батіг, шило, воду, гроші, чарку, вуглик і накривала обрусом. Відтак кликала дівчат і вони крізь обрус вказували на своє щастя. Вказала на батіг — вийде заміж за бідного, пастуха, наймита, коли на шило, то за шевця, воду — за водоношу, гроші — за багача, скупаря, за коминяра.

А от ворожба на воску: дівчата йшли до джерела по воду і носили її в устах, а хлопці добре пильнували дівчат і не давали донести води в роті. Як нанесли води повну миску, клали на стілець, топили віск, лляли на воду і приговорювали: ,,водичко зимна, чиста з льоду, скажи всім правду, що ворожать", або ,,щастя моє, покажися мені". Тоді ворожка брала віск з води, клала дівчині на долоню і ворожила. Як на воску показався вінок чи перстень, то дівчина по святах вийде заміж, як монета — вийде заміж за багача. Також наливали повну миску води і вкидали дві голки: якщо голки впадуть на дно одна біля одної — дівчина цього року знайде собі пару ,а якщо далеко одна від одної, то сидітиме вдома. Або до миски повної води дівчина обережно пускала дві голки: коли голки, пливаючи, зійшлися, то вона одружиться, коли одна голка піде на дно, одно з них помре, коли обидві підуть на дно — обоє помруть.

Закінчення буде.

СОВЄТСЬКИЙ АМБАСАДОР в Ливані Васілій І. Колотуш заявив кореспондентам в Бейруті, що його уряд спробує, за посередництвом Сирії і Палестинської Визвольної Організації, припинити бої між мусулманами-шіїтами і палестинцями які тривають, майже без перерви 16 днів, в наслідок чого 460 осіб загинуло і понад 1,000 були поранені. Сирія, Іран і Лівія вже пробували посередничати між воюючими сторонами, але великого успіху вони не мали. Майже 9,000 ливанців втратили дах над головою, і тепер змушені жити під шатрами, або у розвалених будинках . Совєтський амбасадор зустрічався вже з прем'єр-міністром Ливану Рашідом Карамі і президентом Аміном Ґемаєлем. Крім того міністри закордонних справ Арабської Ліґи відбувають в Тунісі свої наради у справі припинення конфлікту.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ Південно-Африканської Республіки відмовилось продовжити дозвіл на перебування для американського кореспондента газети „Лос Анджелес Таймс" Майкела Паркса і він мусить покинути ПАР до 48 годин. Паркс є вже п'ятим закордонним журналістом, якому уряд у Преторії наказав покинути країну від часу проголошення там винняткового стану 12-го червня цього року. Речник міністерства внутрішніх справ відмовився від всяких коментарів і пояснень у справі „видворення" американського кореспондента і тільки відмітив, що уряд напевно має для цього якісь причини.

Польща...

(Закінчення зі стор. 1)

чений іншими імпрезами, — заявив Є. Урбан. „Ми будемо радо вітати американського сенатора в найближчому майбутньому, заявив він, і тоді Е. Кеннеді може зустрінутись з людьми, згадуваними ним в листі".

Переговори між бюром сен. Е. Кеннеді і польською амбасадою у Вашінгтоні велися майже місяць часу в тій справі, заявили представники сенатора Фред Крейґ і Крис Доґерті, але вони не увінчалися успіхом тому, що Е. Кеннеді вже від самого початку сказав польським комуністам про свою інтенцію. Крім того речники Польщі заявили, що нагородження „екстремістів" Буяка і Міхніка може пошкодити плянам Войцєха Ярузельского який намагається, мовляв, полагодити справу різниць в поглядах шляхом замирення.

Це вже другий випадок відмови візи для Е. Кеннеді польським урядом. Перший раз поляки відмовили йому два роки тому, коли він хотів взяти участь в похоронах замордованого працівниками державної служби безпеки о. Єжи Попелюшка. Іншому американцеві, а саме Лейнові Кірклендові, лідерові профспілки А.Ф.Л. — С.І.О. таку візу видали і він має прибути до Варшави 24-го грудня цього року.

Український...

(Закінчення зі стор. 1)

Ґлендорою", яка передається кожного тижня в Мангеттені і Вестчестері через каблеву мережу. В часі цієї програми, яка спрямована до студіюючої молоді, Ґлендора проводить інтерв'ю із науковцями та професіоналістами на престижевих становищах щоб тим дати змогу студентам довідатися про життьовий шлях і науковий шлях цих людей і заслухати їх порад про те, як ступити на подібний успішний шлях у професійному житті. Слухачі цього 15-хвилинного інтерв'ю мали змогу почути про життьовий шлях д-ра Романкова, який почався в Україні і вів через Західню Европу і Канаду до ЗСА, та про його позитивний підхід до розв'язки нукових проблем.

Виставка „Малих Форм" Т. Вирсти в Едмонтоні

Софія Скрипник представляє мистця Томістокля Вирсту.

У днях 14-16 листопада 1986 року відбулася чергова виставка образотворчого мистецтва, влаштована Софією Скрипник. Цим разом едмонтонці мали нагоду гостити в себе Темістокля Вирсту, мистця широковідомого як в Европі, так і на північно-американському континенті. У Вінніпеґу у Франко-Манітобському цен трі культури відбувається якраз тепер ціломісячна виставка великих полотен маестра Томістокля Вирсти. Звідтіля мистець, разом із своєю симпатичною дружиною, пані Орисею, загостив до Едмонтону, щоб виставити тут свої картини меншого формату.

Виставку відкрив у п'ятницю ввечорі сам мистець цікавим словом, у якому видвигнув ролю Парижу, як світового центру мистецтва, й розповів про українських мистців-малярів, що формувались й творили у цьому центрі. Говорячи в загальному про мистецтво, маестро Т. Вирста висловив думку, що творча праця мистця тільки тоді виправдує себе, коли йому вдається встановити внутрішній контакт із сприймачами його творів. При своїй, прямо таки зворушливій скромності, маестро Вирста найменше сказав про себе самого. Але за нього говорили його чудові картини.

Кожна одна із шістдесяти виставлених картин мистця приковувала зір відвідувачів незвичайною ориґінальністю задуму й конструкції. Цікаво було спостерегти факт, що при всій ориґінальності задуму окремої картини, всі вони у своїй сукупності творили немов один цикль. Для порівняння можна б назвати подібне явище із царини поезії, а саме: вінок сонетів, у якому деякі елементи повторяються від однієї поезії до іншої й, таким чином, пов'язують їх в повну цілість, не порушуючи при тому самобутности кожного окремого твору. У циклі творів Вирсти, що його ми бачили в Едмонтоні (мистець має також твори цілком інших жанрів), тими пов'язуючими елементами є багатство барв і динаміка, із якою ці барви переходять одна в другу, щоб таким чином створити нові, ніде в природі не існуючі форми буття.

Згідно із професійним визначенням, це є абстрактний, — безпредметовий стиль малярства. Але, як це дуже влучно висловив рецензант французького журналу „АРТЦ", маестро Вирста звільнив себе при кінці пятдесятих років від предметности фіґуративного малярства не тому, що це було в моді, а для того, щоб мати змогу цілковито свобідно творити свою власну фіґурацію нового, небувалого досі (а також кращого, шляхетнішого) світу.

Коли все ж таки схочемо порівняти зображення на картинах Вирсти із явищами реального буття, то доведеться сказати, що нагадують вони чарівні якісь соняшні фаєрверки, що вибухають таки на очах у глядача цілою хроматичною гамою теплих барв. Або, — якраз через оцю теплу барвистість, — їх можна прирівняти до казкових квітів, зафіксованих на полотні якраз у моменті їхнього розквітання. Великий французький поет — символіст, Шарль Бодлер, назвав свою збірку лірики, що започаткувала модернізм у світовій поезії, „Квітами зла". Прекрасні твори цієї збірки насичені терпінням, болем і розчаруванням людського буття. Аналогічно до „Квітів зла", вглиблюючись у суть зображень Вирсти, ми готові назвати їх „Квітами добра", тому що з них випромінює соняшність, теплота й надія.

Т. Вирста понадавав своїм картинам назви, але ці назви — умовні. Їхня ціль не в точному окресленні, а в тому, щоб спонукати глядача самому для себе скристалізувати враження, викликане тою чи іншою картиною. Все ж таки, назви придумані мистцем, як наприклад, „В серці ватра тліє", „Невичерпне джерело мрій", чи „Синьоокий ранок", висловлюють життерадісність і тому, в загальному, відповідають життерадісній тематиці картин.

Виставка, що її не дивлячись на едмонтонську зиму, відвідало велике число гостей, проходила в теплій, родинній атмосфері завдяки щирій гостинності невсипущої організаторки Софії Скрипник. До успіху виставки причинилась також присутність незвичайно милого подружжя Вирстів; двоїх осіб цілковито делікованих мистецтву. Була це сорок шоста з черги виставка, влаштована пані Софією, за що їй належиться признання й побажання нових успіхів на майбутнє.

Оксана Роздольська

Св. п. проф. д-р В. Плющ

(В десяту річницю його смерти)

Десять років тому, 16-го листопада 1976 року в Мюнхені відійшов від нас на вічний спочинок проф. д-р Василь Плющ, видатний лікар-науковець та спеціяліст по туберкульозі. Він також був сеньйором-пластуном, членом Спілки Визволення України, активним членом УВАН, УВУ та НТШ. Крім цього, він був довголітнім членом редакційної колеґії „Лікарського Вісника" та редактором медичної частини Енциклопедії Українознавства, заслуженим громадянином-публіцистом і політичним діячем, а найважливіше — найбільшим істориком української медицини.

Він прожив тільки 73 роки, але вони були виповнені працею та бажанням і турботою, щоб ще більше зробити щось для України.

Народився Василь Плющ 10-го січня 1903 року у Варшаві, в козацько-шляхетській родині. Батьки його брали активну участь в українському національному русі, а його старший брат Олекса був українським письменником. На п'ятому році життя залишився без матері, а потім тяжко пережив трагічну смерть брата Олекси.

В 1919 році закінчив він першу клясичну гімназію в Чернігові. Будучи гімназистом, організовував та очолював українських пластунів та Українську Юнацьку Спілку в Чернігові. Пізніше належав також до руху Спілки Визволення України.

Чудом пережив він післявоєнні роки, часи голоду й терору і в 1928 році закінчив Перший Київський Медичний Інститут.

Ще під час медичних студій почав він наукову працю під керівництвом проф. Д. Епштайна та С. Когана і написав дипломову працю-дисертацію „Штучний пневмоторакс". Під час студій сам себе утримував працюючи нічним сторожем у Києві.

Після одержання диплому лікаря в 1928 році працював керівником Міжрайонового протитуберкульозного диспансера в с. Рівному, на Одещині, та став позаштатним науковим співробітником Одеського науово-дослідного інституту туберкульози. В тому ж часі писав свої наукові праці та виступав із доповідями на наукових конференціях.

Від 1931 року д-р Плющ працював в Українському науковому інституті туберкульози в Києві. Тут у 1938 році захистив він свої дисертації на науковий ступінь кандидата медичних наук та доктора медичних наук у 1941 році. Його дисертації: „Гематогенно-дисемінована туберкульоза" і „Клініка гематогенно-дисемінованої туберкульози" є першими клясичними працями на цю тему.

Одночасно проф. Плющ працював викладачем у Київському інституті вдосконалення лікарів, а потім став деканом Народного університету здоров'я. В

Св. п проф. д-р Василь Плющ

1938 році став одним із засновників Українського наукового т-ва фтизіяторів.

Під час першої большевицької окупації Західньої України в 1939 році приїхав д-р Василь Плющ до Львова як туберкульозний інспектор України для свого роду провірки та інструкцій. Тут він познайомився з д-ром Романом Осінчуком, і вони разом плянували організацію сітки протитуберкульозних диспансерів і пунктів у цілій області та створення у Львові, при вул. Театинській, Львівського туберкульозного інституту, першим директором якого став д-р Василь Плющ.

Під час німецької окупації України д-р залишився в Києві та став професором при катедрі туберкульози Київського Медичного інституту. В кінці вересня 1943 року, через воєнні обставини, подався на Захід, але затримався у Львові, де, завдяки своїм попереднім добрим знайомствам з проф. Панчишином та д-ром Осінчуком дістав посаду професора туберкульози при катедрі внутрішніх недуг.

З наближенням фронту він переїхав через Лемківщину до Чехо-Словаччини та коротко працював гостем-професором у Братиславському університеті. При кінці війни переїхав до Берліну, де зорганізував полікніку для „остівців", а потім працював таборовим лікарем в Зінґені.

Після війни проф. В. Плющ поселився в Ганновері, де працював керівником туберкульозного відділу шпиталю „Александер" (УНРРА та ІРО). Від грудня 1951 до 1956 років працював лікарем-спеціялістом у великій на 1,200 ліжок протитуберкульозній санаторії в Ґавтінізі, а від 1956 до 1974 років став керівним лікарем) з 1970 року — консультантом) протитуберкульозної лікарні і санаторії в місті Зільберг, Західня Німеччина. В 1974 році відійшов проф. В. Плющ на заслужений відпочинок та замешкав із дружиною д-р Надею в Мюнхені.

Тепер зупинімся над його медично-науковою та громадсько-публіцистичною працею.

Праці проф. Василя Плюща можна поділити на чотири частини: науково-лікарські монографії і статті; монографії і статті з ділянки історії української медицини; статті і гасла до Енциклопедії Українознавства та публіцистику на громадські й політичні теми.

За даними д-ра Р. Осінчука та покійного д-ра Ростислава Сочинського, проф. Василь Плющ написав 118 наукових праць і статтей з ділянки загальної та експериментальної медицини, внутрішніх недуг, туберкульози, соціяльної гігієни та історії української медицини.

З під його пера появилися клясичні, одні з перших у світовій літературі, праці про гематогенно-диссеміновану туберкульозу і ориґінальна клясифікація легеневої туберкульози. Він також був автором серії праць про внутрішні недуги та про експериментальну медицину. Ці праці — це книги, а кожна з них об'ємом кількасот сторін, які появилися друком здебільша ще в Україні; менші наукові праці появилися в нашому „Лікарському Віснику".

Крім наукової медичної праці, проф. Плющ займався також популяризацією медицини, видавши дві популярні брошури: Страшний ворог людства — туберкульоза" (видана в Ганновері 1958 р.) та „Катари шлунка і їх лікування" (видання УСХС в Ганновері).

На еміґрації його зацікавлення пішли здебільша по лінії історії медицини. Він став першим висококваліфікованим істориком української медицини і написав об'ємисту працю „Нариси з історії української медичної науки і освіти", яка появилася в двох томах, понад 700 ст. друку. Крім цього, ще чекає на своє видання його „Історія української медицини", типу підручника, на 500 ст. машинопису.

Три більші праці проф. Плюща: Медична освіта в Україні", „Медична наука в Україні в першій половині XX-сторіччя" і „Медична преса в Україні", разом 180 ст. друку, вийшли в збірнику УЛТПА п. з. „Матеріяли до історії української медицини" в 1975 році.

Три цікаві статті: „Українські жінки — вчені медики", „Лікарі — політичні та громадські діячі українського національного руху" та „Українські лікарі — письменники та поети" вийшли в наукових записках УТГІ. Інші праці друкувалися у виданнях УВАН, УВУ, НТШ, Інституту для вивчення СССР та інших установ.

Праці проф. Плюща характеризуються не тільки досконалим опрацюванням, що спирається на величезнім джерельним матеріялі, але проникає їх теж любов до свого народу.

Велику і цінну працю вклав проф. Плющ як редактор медичної частини Енциклопедії Українознавства, опрацювавши 110 гасел, при чому використав величезний джерельний матеріял. Він склав перші в історії української медицини нариси про неї і вони були опубліковані в Е. У., том I, книга 3, та том II, книги 1-6, як теж в англомовній Ukraine, A concise Encyclopedia, Toronto, 1971, нарис „Health and Medical Services", Vol. II.

Крім друкованих праць, проф. Плющ виступав із доповідями про туберкульозу та історію української медицини на наукових конференціях в Німеччині, наукових з'їздах УЛТПА та на світових конгресах української вільної науки.

Після Другої світової війни проф. Василь Плющ брав дуже активну участь у громадсько-національному та політичному українському житті в Німеччині. Він особисто, мабуть, не належав до жодної політичної партії, але мав приязні відносини зі всіма українсько-національними угрупуваннями.

Проф. Плющ був одним із засновників Медичної секції УВАН та її керівником, як теж одним із засновників Українського історичного Товариства. Він також був головою Ради Центрального Представництва Української Еміґрації в Німеччині (ЦПУЕН), організатором УСХС та членом Крайової Пластової Ради Західньої Німеччини. Крім цього, він був одним із основоположників та головою Спілки Визволення України на чужині.

Він написав понад 50 статтей та есеїв на різні політичні, суспільні та ідеологічні теми, наприклад про Спілку Визволення України, СУМ, підпільні організації в Україні, а також „Правда про хвильовизм", „Значення політичної еміґрації", „Психологія підсовєтської інтеліґенції", „Голод в Україні", „Отаман Петлюра", „Підпільні українські організації в Україні в рр. 1920-1941", „Розгром української еліти та українського селянства", „Боротьба за українську державу під совєтською владою".

Ще за життя, а зокрема після смерти появилося близько 20 статтей і нарисів про проф. В. Плюща, які вийшли з-під пера таких відомих учених і публіцистів як проф. Наталія Полонська-Василенко, проф. Володимир Янів, д-р Роман Осінчук, Микола Лівицький, д-р Антін Жуковський, і всі вони об'єктавно та справедливо оцінили великий вклад проф. Василя Плюща в українську науку.

Підсумовуючи життя і заслуги покійного проф. Василя Плюща можна ствердити, що це був справжній велетень праці та великий український патріот. Його світла постать нехай буде нам усім прикладом!

Д-р Павло Пундій

В пам'ять І. Магмета

15-го серпня 1986 року в маленькому містечку Дзуліо біля Буенос Айресу в Арґентині на 80 році життя перестало битися серце українського патріота і культурно громадського діяча с. п. Івана Магмета.

І. Магмет, народився 3-го травня 1906 року в багатодітній родині культурних батьків Феля і Марії Магметів в Жовчові, Рогатинського повіту в Україні.

Іван Магмет малим хлопцем, був пастухом в о. Смика. Енерґійний, подобався о. Смикові, який забрав його від корів і післав до гімназії в Рогатині на свій кошт.

Іван в молодих літах напосний ідеями свого професора М. Безгрішного присвятився просвітній праці на селі, а саме: упорядкував велику бібліотеку, давав відчити на святах Т. Шевченка, І. Франка, неділями і вечорами читав вголос книжки в домівці Просвіти, зорганізував взірцевий драматичний гурток, очолив його і сам грав головні ролі, став основником Т-ва ЛУГ, а потім Каменярів, (кількалітній голова) Організував і виступав зі своїм балетом народних і козацьких танців по фестивалях. Це був найкращий балет в Рогатинському повіті.

Він постарався про нарис

Св. п. І. Магмет

удекорування сцени, козацькі костюми, а найголовніше це те, що за його старанням побудовано в селі одноповерховий дім читальню Просвіти, до якого, він, чи ненайбільше, доклав фізичної і умової праці. Цікавився і пасічництвом, виїжджав на Поділля на великі поживи меду, після науки в гімназії давав лекції студентам вдома на селі.

Відтак польський уряд докликав його до армії. Після відбуття військової служби в 1934 році він вчителював у селі Юнашков, де продовжував намічені ним ідеї, а саме: піднести село на вищий рівень, просвітити село, бо воно у визвольних змаганнях дасть приклад завзяття і геройства в боротьбі за краще завтра. І тут доказав він свою непохитність. На іспитах в „Рідній Школі" його учні вибивалися на перше місце, директор Водонос обіцяв йому забрати учителювати в „Рідній Школі" в Рогатині, признав йому надзвичайні педагогічні здібності. Свою ідею він поглиблював, йшов у найтемніші села і починав там свою вперту працю. Коли влада побачила в ньому небезпечну особу в день його вінчання польська поліція зробила в його хаті і школі у його відсутності ревізію за нелегальне провадження шкільної науки та за заборонені книжки історії України і географії, замкнули школу і помешкання, а справу віддали до окружного суду в Бережанах. Йому загрожувала кількарічна в'язниця, але він вміло зумів вийти зі злої ситуації і при допомозі адвоката заявив, що виїжджає в Параґвай. Його справу прокуратор суду анулював, та ще й отримав він в повітовій поліції найкраще свідоцтво моральности, бо сказав комісар, буде один менше.

З його від'їздом село втратило одного з найкращих робітників на просвітньому полі. Йому завдячуємо те, що поставив село Жовчів на рівень чи не одного з найкращих сіл в Рогатинському повіті.

В 1937 році виїхав в Параґвай і там він з енерґією, вивезеною із рідного краю взявся до праці, виготовив статут Т-ва „Просвіти", і за допомогою п. Падучака відомого патріота з Липиці Горішньої, засновує в Енкарнаціоні Т-во „Просвіти", яка досьогодня існує.

І тут не пощастило Іванові численна еміґрація московських білогвардійців, що мали вплив на тодішній уряд, почала переслідувати його і він знайшовся у небезпеці та був змушений виїхати в Уруґвай, а так до Арґентини. Там перший його крок — це була „Просвіта", потім Стрілецька Громада, і в кінці „Відродження". Спочатку учителював, був режисером в театрі, приготовляв балет народних танків, провадив дитячим хором, а нарешті не витримав фізично, лікарі порадили виїхати на чисте повітря в арґентинські степи. Там придбав собі хутір і велику пасіку, викладав на курсах пасічників. В 1974 році перейшов дві тяжкі операції серця на протязі 20-ох днів. Вже старенький, бо скінчилося йому 80 літ, але ще, бадьорний, і все думав відвідати Україну, але вільну, ні від кого незалежну.

15-го серпня 1986 року відійшов у вічність, залишивши дружину Катрусю, дочку Марусю, д-р дентиста, і сина Рауля, який є пілотом. Один тиждень перед смертю він передав мені книжку „Історію України" Миколи Аркаса, в книжці написав мені так: „Невартісний тілом, але великий і цінний скарб, що в ньому находиться, дарую тобі, на памятку, на памятку, тому, кого найбільше ціню, люблю і довіряю. Тим є мій, найкращий, Друг і Побратим, Михайло Лялька. Нехай цей душевий скарб Тебе кормить так, як мене кормив довгі літа, був моїм нерозлучним товаришем, це „Історія України", яку я, товариша свого, тепер передаю тобі. З неї я неначе з холодного жерела, черпав і пив свіжу воду в гаряче літо, з неї, я черпав знання, підсичував мій патріотизм і любов до мого народу, до моєї Неньки України..."

Сподіваюся, що цю історію передаси своїм дітям, внукам і правнукам, нехай вчаться, хто були їх батьки, діди і прадіди, за що боролися за правду і справедливість і життя у власній хаті.

Наші потомки повинні знати, хто зросив гарячою, кров'ю від краю до краю нашу святу землю за право бути хазяїном у своїй хаті. Їм треба передати історію нашого народу, без знання рідної історії не можемо мати претенсій на самостійне життя".

Михайло Лялька.

У Виппані вшанували пароха

У неділю, 2-го листопада ц.р., українська католицька парафія св. Івана Хрестителя у Виппані, Ню Джерзі, відсвяткувала 50-літній ювілей священства довголітнього пароха о. совітника Осипа Панасюка.

Ранком того дня в парафіяльнім домі привітав отця пароха Ювілейний комітет та вручив йому вишивані ризи від організаторів свята та різьблений хрест від вівтарних хлопців. Ці подарунки посвятив Митрополит Стефан Сулик, який прибув на ювілей вранці.

Ювілят у супроводі Митрополита, Марійської дружини, вівтарних хлопців, Ювілейного комітету та численних парафіян увійшов до церкви. Там відбулася Благодарна Служба Божа, на якій Митрополит Сулик виголосив проповідь. У своїй проповіді Митрополит згадав про велику працю ювілята та побажав йому й надалі доброго здоров'я та сил до дальшої праці. Митрополит теж відмітив конечність покликань серед нашого народу і просив усіх про молитви за покликання, а батьків, щоб спрямували своїх дітей до релігійного життя.

Отець О. Панасюк

Після Служби Божої парафіяни мали нагоду зустрінутися з Митрополитом при каві і солодкім у церковній залі. Опісля, о 2-ій год. по полудні, в Гановер Менор в Іст Гановері, Ню Джерзі, відбувся бенкет на якому були присутні Митрополит С. Сулик, родина ювілята, багато священиків, світські достойники та численні парафіяни і гості. На залі було коло 270 присутніх гостей, які своєю участю показали свою пошану ювілятові за його довголітній труд для добра Церкви і свого народу.

Програмою проводив о. Роман Мірчук. Головним промовцем українською мовою був о. Антін Борса, який подав короткий життєпис нашого пароха і підкреслив його відданість своїй Церкві. Англійською мовою промову виголосив Михайло Савка, він навів тісне пов'язання його родини з ювілятом, як приклад доброго пароха.

З нагоди цього ювілею наспіло багато привітів від церковних та світських властей. З Риму доручено о. Осипові Панасюкові папське благословення та відчитано привіт від Кардинала Мирослава І. Любачівського. Потім слідували резолюції від федеральних, стейтових та міських установ. Конґресову резолюцію прочитав конґресмен Дін Ґалло, Арт Албон від асамблеї Ню Джерзі, екзекутивний директор повіту Морріс, „фріголдерс" від повіту Морріс, а майор Янаконе від міста Гановер.

В мистецькій частині програми виступив церковний хор. Диригент Йосип Синґалевич вміло підготовив дві пісні, а хор гарно попислався першим своїм виступом. Публіка мала теж нагоду прослухати фортепіянове сольо Надії Семчук, учительки музики школи Морріставну. Виступив теж Ярко Заяць, учень фортепіяно Наталії Панасюк.

На закінчення свята ювілят подякував усім, що доклали труду до влаштування цього свята, а в першу чергу, Всевишньому за довголітню опіку і благодать.

Марта Лиско

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАТЕРИНА КОЛОДІЙ—ДМИТРІВ, член УНС Відд. 296-го ім. св. Михайла в Ню Кенсінгтон, Па., померла 20-го жовтня 1986 року на 87-му році життя. Нар. 6-го липня 1899 року в Україні. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку сина Івана. Похорон відбувся 23-го жовтня 1986 року на цвинтарі Юніон, в Арнольд, Па.
Вічна Їй Пам'ять!

Петро Лобур, секр.

АННА СТАРИК, член УНС Відд. 94-го ім. М. Шашкевича в Гемтремку, Миш., померла 11-го вересня 1986 року на 90-му році життя. Нар. 12-го грудня 1896 року в селі Лани в Зах. Україні. Членом УНС стала 1939 року. Залишила у смутку сина Стефана, брата Захарія Криворучку і сестер Марію Гудиму і Теклю Саранчук. Похорон відбувся 12-го вересня 1986 року в Крематорії Бровард в Фт. Лодердейл, Фла
Вічна Їй Пам'ять!

Роман Татарський, секр.

ЮРІЙ КРАВЦЕЛЬ, член УНС Відд. 62-го Т-ва „Згода" у В. Філядельфії, Па., помер 24-го жовтня 1986 року на 65-му році життя. Нар. 1921 року в Клеймонт. Дел. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Сузанну, синів Юрія і Тому, доньок Сузанну і Мері Енн та 12 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Еджвуд Меморіял в Ґленн Миллс, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

В. Васильків, секр.

ІВАН СТРИЖАКІВСЬКИЙ, член УНС Відд. 116-го Т-ва „Вільні Козаки" в Трентоні, Н.Дж., помер 3-го листопада 1986 року на 63-му році життя. Нар. 1923 року в селі Слобідка Лісна, Зах. Україна. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, дві доні Лесю і Марію, сина Богдана, батьків в Бразилії та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 6-го листопада 1986 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ДАВИД КИРИЛЮК, член УНС Відд. 83-го ім. Івана Франка у Філядельфії, Па., помер 1-го листопада 1986 року на 21-му році життя. Нар. 13-го жовтня 1965 року у Філядельфії, Па. Членом УНС став 1979 року. Залишив у смутку тата, маму, 5 братів, 4 братові, племінників і племінниць та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Окленд у Філядельфії, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

А. Кушнір, секр.

ВАСИЛЬ МЕДЮХ, член УНС Відд. 219-го в Нюарку, Н.Дж., помер 27-го жовтня 1986 року на 74-му році життя. Нар. 2-го березня 1912 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Вілліяма Івана, доньок — Ірину Сондерс, Кеті Іннаморато і Марію Медюх. Похорон відбувся 30-го жовтня 1986 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

● РІЗНЕ ●

● SERVICE ●

●FUNERAL DIRECTORS●